

ի միջին կողմն գրութեանն (որ երկծալ « մանութիւն Նորին Սպաներէն լեզուաւ »)
է) զոյ հետեւեալ Անգղիերէն մակագրու. « ուղղեալ առ Թագաւորն. Թուեալ ի 4
թիւն. — « Գրութիւն ի Մարկոս Ռազադօէ՝ « Յունուարի՝, 1664, և պատեհապէս
« Քաղաքապետ Միլափուռայ (և Թարգ. « ստացեալ Յունիսին, 1664 » :
(Շարումաղիք) Գ. ՏԵՐ Մ. ԳՐԻԳՐԵԱՆ

Գ Ր Ա Կ Ա Ն

ՅՈՐԵՆԻ ԵՐԳԵՐ

ԱՌԱՋԻՆ ՄԵԱԿԱԿԱՆ

ՆԱԽԵՐԳԱՆՔ

ՍՈՎՐԵՑՈՒՐ ԻՆՃ, ՈՎ ՄՈՒՍԱ ԽԱՐԱԽԻՂԱՀԵՐ ԵՎ ԺԱՍՈՒՆ,
ԻՆՀԱԿՆ ԽՈՓԵՐՆ ԿՐՈՐԻ ԿՐ ՃԱԼԵՆ ԺՈՅՆ ՀՈՂԵՐՈՒՆ,

ԵՐՐ ԽՐԱԳԻԼՆ ԵՐՂԻՔԷՆ ՀԱՅՐԵՆԱԿԱՆ ՂԻՂԱԿԻՆ
ԿՐ ՄԵԼԻՒ ԽԱՐ ԵՐԿԻՐՆԵՐ ՎԵՐԱՊԱՐԺՈՎ ՀՐՃՈՒԱԳԻՆ,

ԵՐՐ ԿՅԳԻԷՆ ՈՐ ՀՆՆԵՅ ԿԵԱՆՔԻՆ ԺԻԺԱՂՆ ՀԵՂԱՊԱՐԸ,
ԿՈՒ ՉԱՆ ՀՈՎՈՒ ՄՐ ՍՐԻՆՂԻՆ ԵՂԱՆԱԿՆԵՐ ՍՐԽՈՒՐ...

ՍՈՎՐԵՑՈՒՐ ԻՆՃ, ՍԶԽԱՍՏԱՆՔՆ ԱՌՈՅԳ ԵՎ յԱՂԹ ԵՂՆԵՐՈՒՆ
ՈՐՈՆՔ ԻՐԵՆՅ ԼՈՒԺԻՆ ՎՐԱՅ ԿՐ ԿՐԵՆ ՈՍԿԻՆ ԱՐԵՈՒՆ,

ԻՆՀԱԿՆ ՄԱՃԿԱԼ ՍԱՐՄԱՆԻՆ ՎԱՐԺՈՒԹԻՒՆՈՎ ՀՐՆԱՒԱՆՂ
Կ՝ՈՒՂԴԷ ԸՆԹԱՑՔԸ ԽՈՓԻՆ ՈՅԺՔԻՐՈՒՆ ՄԷՂ ԱՐԳԱՒԱՆՂ,

ՈՒ ԿՐ ԲԱԳՈՒԽԻՆ ԱԿՕՍՆԵՐ ՈՐՈՆՅ ՄԷՂԷՆ ԿՐ ԺԱՅԹՔԻ
ՉՄՐՈՒԽՈՒՆ ԺՈՊՆ ՀԱՍԿԵՐՈՒՆ, ԵՎ ԱՍԱ ՀՈՒՆՃՔԸ ՈՍԿԻ...

ՍՈՎՐԵՑՈՒՐ ԻՆՃ, ՈՎ ՄՈՒՍԱ, ԻՆՀԱԿՆ ԱՆՂԵՐՐ Կ՝ՐԼԼԱՆ
ՄԻՐԱՆԷՎԱՌ ԺՈՎԱԿՆԵՐ ԱՐԵԼԻՆ ՄԷՂ ԿԷՍՐՈՒԱՆ,

ԵՐՐ ՈՒՐԻՆ շՈՒՔԻՆ ՍԱԿ ՈՒՐ Կ՝ԱՆՑՆԻ ՎՍԱԿՆ ԱՐԺԱԹԷ,
ՄԵԼԱՄԱՊԺԻԿ ՍԱՍՏԱՆԻՆ ԻՐ ՍՐԻՆՂԻՆ ՀԵՍ Կ՝ԵՐԳԷ.

ԵՎ ՀԻՆ ԿՈՃՂԻ ՄՐ ՎՐԱՅ, ՀԵՌՈՒՆ ՍԱՆՈՂ ՃԱՄՐՈՒՆ ՄՕՍ,
ՈՍԿԻ ԺՆԺՂԱՆ ՃՐԱՊՈՒՐՆ ԿՐ ՀՆՆԷ ՄԻՂՍ ԱՐԵՌՈՒՐ...

ԲԱՅԵ ՆԱԽ ԻՆԺԻ ՍՈՎՐԵՑՈՒՐ ԺԱՄԱՆԱԿՆ ԵՐՐ ԿՐ ԳՐԱՆՆ
ՄՈՅՐ ԽԱՒԱՐ ՀԵՐԿԵՐՈՒՆ ԳՐԵՆՀԱՍԽԻԿՆ ՈՍԿԵՂԷՆ:

ԻՆՀԱԿՆ ԱՌՈՅԳ ՍԱՐՄԱՆԻՆ, ԿԱՄ ԺԵՐՈՒՆԻՆ ԱԼԵՂԱՐՂ
ԱԿՕՍՆԵՐԷՆ Կ՝ԱՆՑՆԻՆ ԼՈՒՌ ԻՐԻԿՈՒՆՆԵՐՆ ԱՍՏՂԱՊԱՐՂ,

1. ԸՊՂԱՊ, ԸՍՏ ՀԱՅԻՐԷՆ ԲՈՒՆ ՍՈՐԱԳՐՈՒԹԵԱՆ:

2. ԻՐՐ, ԲՆԱՊԻՆ ՄԷՂ, ՄԱՄԱԹԻՆ Է Է ՓԵՌՈՒՐԱՐ:

Եւ իջնող մութն երկինքէն՝ կը տեսլացնէ թափանցիկ
Ըստուերն անոնց մարդկային՝ աստուածօրէն գեղեցիկ...

Ասոնց ամենն ես երգել կ'ուզեմ քնարով դաշտային,
Ես որ ծառան եմ խոնարհ Ապոլոնի տաճարին:

Սովրեցո՛ւր ինձ ջրտուքներն և անձրևները զարնան,
Երբ նշենին կը ծաղկի կապոյտ վարդի մը նըման,

Եւ առաջին սաղարթէն, կամ իր ոստէն ծաղկաւետ
Կ'ընեմ ընծայ մը փառքիդ իմ պարզունակ երգիս հետ...

Սովրեցո՛ւր ինձ, ո՛վ Մուսա, հունձքերն առատ որոնցմով
Կ'երթան սայլերը՝ ոսկի դէգերուն տակ ճռնչելով,

Երբ ճամբուն վրայ գիւղերուն կարծես Արևն է անցեր
Կախարդական հէքեաթի մը ժամանակ ցնծաբեր,

Այնքան հնձօրն է զըւարթ, և աշխատանքը՝ վրսեմ,
Որ դաշտային երգիս մէջ հին աստուածներ կ'երազեմ...

Կալերն ինձի սովրեցո՛ւր երգել սրինգով մ'արծրնուած
Վանասուրին իրը ընծայ, գեղեցկօրէն ոսկեմած,

Եւ լուսնկան՝ որուն տակ ցորենը լիճ մ'է ծըփուն
Ուր կայծքարեր կը շողան ոտքին տակ յաղթ եղներուն.

Ծափն ու ծիծաղն և պարերն որոնցմով դեռ կը ցնծան
Յիշատակներ սրտիս մէջ, երբ տարիներս իմ անցան...

Սովրեցո՛ւր ինձ, ո՛վ Մուսա, երգերն այնքան օրօրուն
Որ կը թովեն աշխատանքը վաստակի օրերուն,

Երբ սրինգին ձայնը կու գայ Զեփիւռին հետ այն բլուրէն
Ուր այգիներն ոսկեզօծ մուշկ ու ծոթոր կը բուրեն,

Եւ կը թրթռան քերթողին ականջներէն փախչելով
Մեղուներու բզզիւններ տպագիրնի թևերով...

Մինչև Աշունը հասնի, աստուածային եղանակ,
Սովրեցո՛ւր ինձ, ով Մուսա, երգել փեթակ առ փեթակ

Ինչպէս խորիսիւր մեղրին կը կազմելի լուսաջինջ.
Գաղանիք որուն բաղդատմամբ երգիս խորհուրդն է ոչինչ:

Քանի որ դո՛ւն մատներովդ ինչպէս քրքումիս արշալոյս,
Քնարիս մեղմիկ լարերուն կու տաս աւելնն իմ հոգւոյս...

Վարդերն ինչպէս կը թօշնին ու ծաղիկները բոլոր,
Ինչպէս Արևը կ'անցնի եթերին մէջ հեռաւոր,

Ինչպէս ցորենը հողին ոյժքերէն դուրս կը ժայթքի,
Ասոնց ամէնն ես երգել կ'ուզեմ քնարով մը ոսկի: